

ΕΝΗΜΕΡΩΣΙΣ

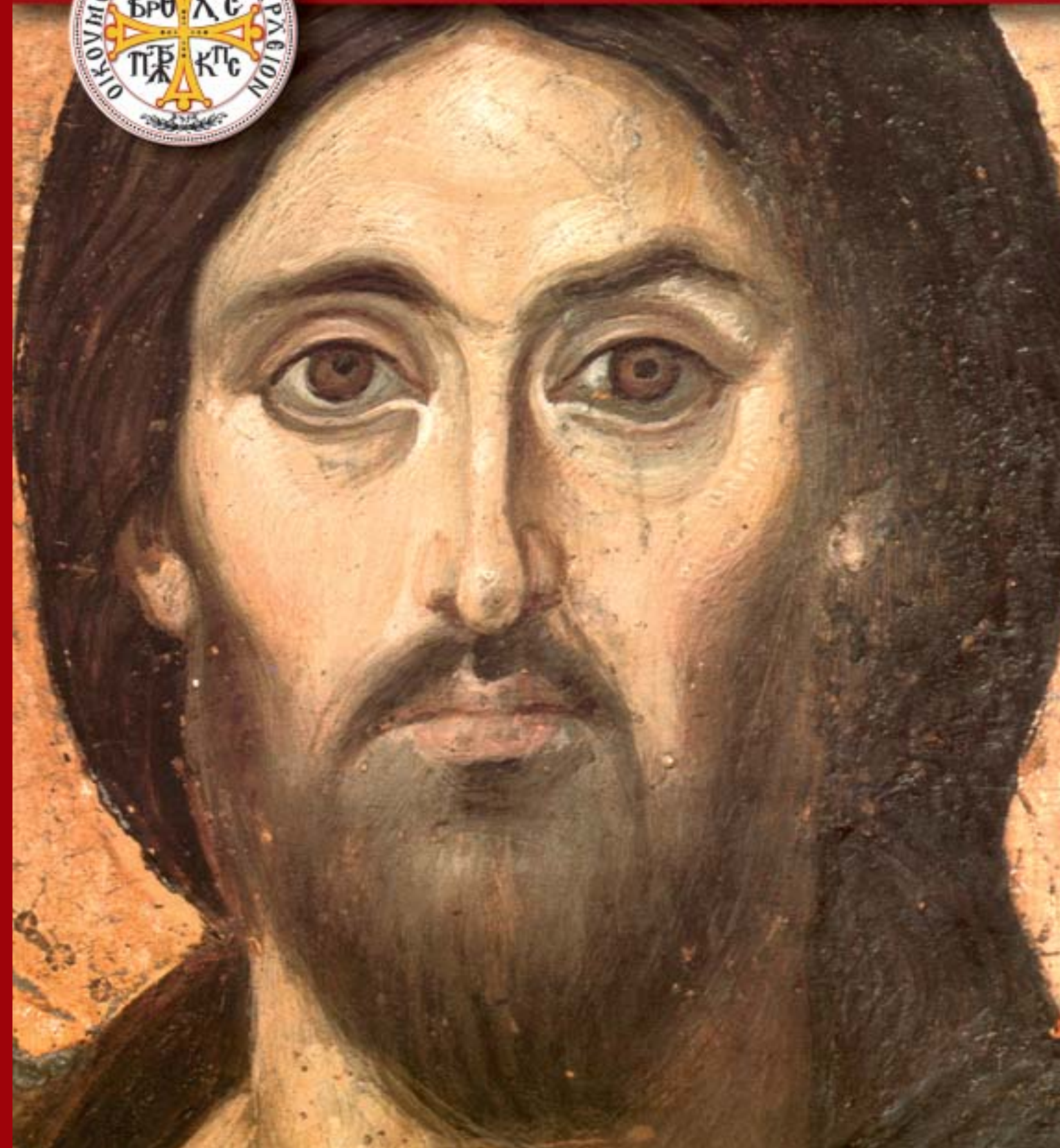
Δελτίον Οικουμενικῆς Ἐπικαιρότητος

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΒΤΟΣ Δ' (10') ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2005 ΤΕΥΧΟΣ 2

*«ἵνα πάντες ἐν ᾧσιν, καθὼς σύ, πάτερ, ἐν
ἐμοί, καὶ γὰρ ἐν σοί· ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ᾧσιν,
ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ ὅτι σὺ μὲ ἀπέστειλας»*

(Ἰωάνν. 17, 21)

Η κοίμησις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς Ἰακώβου τὴν 10ην Ἀπριλίου 2005 ἔφερε στή μνήμη πολλῶν τὴν πολύτιμη, ἂν και ὀλιγοετῆ, δράση του στό Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν. Ὅχι μόνο ὑπηρέτησε ἄξια τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο ὡς πρῶτος Μόνιμος Ἀντιπρόσωπός του στό ΠΣΕ (1955-1959) καί ἀργότερα ὡς Ἀρχιεπίσκοπος Βορείου καί Νοτίου Ἀμερικῆς, ἀλλά βοήθησε καί τίς ἄλλες Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες νά κατανοήσουν τή φύση καί τό ρόλο τοῦ ΠΣΕ καί νά συμπορευθοῦν με τίς ὑπόλοιπες Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες στήν πορεία πρὸς τή χριστιανική ἐνότητα· μία πορεία πού τό ΠΣΕ ὑποσχέθηκε νά ὑπηρετήσῃ ἀπό τὴν ἀρχή τῆς ιδρύσεώς του. Ὅπως ἔγραφε ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος –σέ ἓνα ἐνδιαφέρον κείμενό του πρὶν 50 περίπου χρόνια πού ἀναδημοσιεύεται στό τέλος τοῦ παρόντος τεύχους–, «ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἔλαβε μέρος στήν Οἰκουμενική Κίνηση, ἀπό τά πρῶτα της βήματα, δηλ. τό 1910. Καί συνεχίζει νά τὴν ὑποστηρίζει πιστεύοντας ὅτι ὁ κύριος στόχος τοῦ ΠΣΕ εἶναι ἡ προαγωγή τῆς ἀλληλογνωριμίας καί τῆς συνεργασίας μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν ὡς καί ἡ καθοδήγηση αὐτῶν στήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, πού ἐμφανῶς ἔχει διασπασθεῖ». Τό ζήτημα ὅμως εἶναι κατά πόσον τό ΠΣΕ πραγματοποίησε τοὺς στόχους του μετὰ ἀπὸ 50 χρόνια καί σέ ποιό βαθμό. Αὐτό πού διαπιστώνει κα-

νεῖς εἶναι ἡ ὑλοποίηση ἀρχετῶν ἐπιμέρους στόχων, ὅπως π.χ. ἡ διεκκλησιαστική συνεργασία καί ἀλληλοκατανόηση, ἡ εἰρηνική συνύπαρξη πολλῶν ὀρθοδόξων καί ἑτεροδόξων Ἐκκλησιῶν, ἡ ἀποστολή κοινῆς ἀνθρωπιστικῆς βοήθειας κ.ἄ. Ὡστόσο ὁ πρωταρχικός καί ἀπώτερος σκοπός τῆς ὀρατῆς ἐνότητος καί μάλιστα τῆς εὐχαριστιακῆς οὐδόλως ἐπετεύχθη. Οἱ δογματικές διαφορές φαίνεται νά εἶναι ἀνυπερβλήτες, ἂν και «τά ἀδύνατα τοῖς ἀνθρώποις, δυνατά ἐστὶ παρὰ τῷ Θεῷ». Ὁ ἐπιμέρους στόχος τῆς «κοινῆς χριστιανικῆς μαρτυρίας» ἀμφισβητεῖται συχνά ἀπὸ κάποιους τόσο λόγω τῶν δογματικῶν διαφορῶν ὅσο καί λόγω τοῦ προσηλυτισμοῦ ὀρισμένων ἑτεροδόξων. Ὑπάρχουν ὅμως καί περιπτώσεις ὅπου ὄχι μόνο εἶναι δυνατή ἀλλά καί ἐπιβάλλεται ἡ κοινή χριστιανική μαρτυρία. Γιά παράδειγμα ἡ καταδίκη ἐνός πολέμου ἀπ' ὅλο τό χριστιανικό κόσμον καί οἱ κοινές προσπάθειες γιά τὴν ἐπικράτηση τῆς εἰρήνης, ἡ κοινή διαμαρτυρία ἐναντίον τῆς καταστροφῆς τῆς δημιουργίας τοῦ Θεοῦ, ἡ κοινή προσπάθεια τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Εὐρώπης γιά τὴν ἀναγνώριση τῆς συμβολῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ στή διαμόρφωση τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ κλπ. Ὁ διάλογος εἶναι θέλημα Θεοῦ καί ὅσο ὑπάρχει διάλογος θά ὑπάρχει καί ἐλπίδα. Καί «ἡ ἐλπίς οὐ καταισχύνει»!

Τό 4ο Διεθνές Συνέδριο
“Πίστη και Ἀνάπτυξη”
στό Δουβλίνο

Ὁ ἀπερχόμενος Πρόεδρος τῆς Παγκόσμιας Τράπεζας, κ. James D. Wolfensohn με τούς συνεργάτες του.

Μέ τή συμμετοχή 60 περίπου εκπροσώπων τῶν μεγαλύτερων θρησκειῶν καί διακεκριμένων προσωπικοτήτων ἀπό τό χωρο τῆς ἀναπτυξιακῆς βοήθειας, τῆς βιομηχανίας καί τῶν φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων, διεξήχθη ἀπό 31ης Ἰανουαρίου μέχρι 1ης Φεβρουαρίου 2005 στήν πρωτεύουσα τῆς Ἴρλανδίας, τό Δουβλίνο, τό Διεθνές Συνέδριο “Πίστη καί Ἀνάπτυξη”. Τή συνάντηση ἐφιλοξένησε στούς ἱστορικούς χώρους τοῦ Dublin Castle ὁ πρόεδρος τοῦ Ὁμίλου τῆς Παγκόσμιας Τράπεζας (World Bank/WB) κ. James D. Wolfensohn μαζί μέ τό Λόρδο τοῦ Clifton, George Carey (πρώην Ἀρχιεπίσκοπο τοῦ Canterbury) καί τόν Ρωμαιοκαθολικό Ἀρχιεπίσκοπο Δουβλίνου Diarmuid Martin. Ἐπειτα ἀπό πρόσκληση τῶν διοργανωτῶν, στό συνέδριο συμμετεῖχε καί ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαῖος, ἡ παρουσία τοῦ ὁποίου χαρακτηρίστηκε ὡς «ἰδιαίτερα σημαντική» σέ ἄρθρο τῆς κυρίας Katharine Marshall, Διευθύντριας καί Συμβούλου τοῦ Προέδρου τῆς World Bank στό θέμα τῆς «Ἀνάπτυξης ἐνός ἐπί ἀξιῶν καί ἠθικῶν ἀρχῶν βασιζομένου διαλόγου», στήν ιστοσελίδα τοῦ Ὁμίλου.

Ἐπρόκειτο γιά τήν 4η διεθνή συνάντηση στό πλαίσιο τοῦ Προγράμματος τῆς Παγκόσμιας Τράπεζας Διάλογος τῶν Θρησκειῶν τοῦ Κόσμου (World Faiths Development Dialogue/WFDD). Ὁ ἐπί ἀξιῶν καί ἠθικῶν ἀρχῶν βασιζόμενος διάλογος ἐγκαινιάστηκε τό Φεβρουάριο τοῦ 1998 στό Lambeth Palace τοῦ Λονδίνου (ἔδρα τοῦ Ἀρχιεπ. τοῦ Canterbury) γιά νά συνε-

χιστεῖ μέ τίς συναντήσεις τῆς Washington D.C. (1999) καί τοῦ Canterbury (2002). Ὁ,τι ξεκίνησε ἄτυπα τό 1998, ἀπέβη ἤδη ἀπό τό 2000 μία ἐταιρεία περιορισμένης εὐθύνης μέ ἔδρα τό Birmingham τῆς Μεγάλης Βρετανίας. Τά μέλη τοῦ διοικητικοῦ τῆς συμβουλίου προέρχονται ἀπό διάφορες θρησκευτικές παραδόσεις.

Τήν πρωτοβουλία καί ἔμπνευση γιά τό διάλογο εἶχαν ὁ πρόεδρος τῆς ΠΤ κ. Wolfensohn καί ὁ Λόρδος Carey. Ὁ ὅρος διάλογος ἀντικατοπτρίζει τόν κύριο σκοπὸ τῶν συναντήσεων, διὰ τοῦ ὁποίου οἱ διοργανωτές φιλοδοξοῦν νά γεφυρώσουν τό χάσμα ἀντίληψης, τό ὁποῖο χωρίζει τοὺς ὀργανισμούς ἀναπτυξιακῆς βοήθειας ἀπό τοὺς ἀντιστοίχους θρησκευτικούς. Ἐξ ἀρχῆς ἀντικειμενικός σκοπός ἦταν ἡ ἐνίσχυση καί ἡ βαθμιαία αὐξηση τοῦ ἀγῶνα γιά τήν καταπολέμηση τῆς φτώχειας, ἡ ὁποία βασιζέται πάνω στήν συναίσθηση τῶν κοινῶν στόχων καί τῆ δέσμευση τῶν παρισταμένων.

Ὅπως τόνισε ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης στήν εἰσηγητική του ὁμιλία, πού τιτλοφορεῖται “Ἡ πτωχεία, κακόν διὰ τοὺς πλουσίους”, «ἡμεῖς οἱ θρησκευτικοὶ λειτουργοὶ δέν δυνάμεθα νά λάβωμεν πρακτικά μέτρα. Δυνάμεθα μόνον νά εὐαισθητοποιήσωμεν συνειδήσεις. Καί πιστεύομεν ὅτι καί τοῦτο εἶναι ἓν πρακτικόν μέτρον».

Κατά τή διήμερη συνάντηση, οἱ σύεδροι μεταξύ τῶν ὁποίων καί ὁ Γεν. Γραμματέας τοῦ ΠΣΕ, Αἰδ. Δρ. Samuel Kobia ἐξέτασαν, μέ βάση τό περί δικαίου αἴσθημα, θέματα ὅπως ἐκεῖνο τῆς ἀδικίας, τῆς

πρόσφατης φυσικής καταστροφής στην Άσία, του HIV/AIDS, των φύλων, της νεολαίας, τὰ αίτια τῶν συγκρούσεων καί τοῦ ἀντικτύπου τους. Ἰδιαίτερη ἀπήχηση εἶχε ἡ ἀναγκαιότητα γιά ἀλλαγὴ στόν τρόπο προσέγγισης τῆς ἀνάπτυξης.

Στό σημερινό κυρίαρχο νεοφιλελεύθερο πλαίσιο, ὅλα τὰ προγράμματα ἀναπτυξιακῆς βοήθειας καί οἱ δωρεάν χορηγήσεις γίνονται μέ ἀπώτερο σκοπό τό μέγιστο κέρδος «καί τό ποσόν τῆς βοήθειας ἐπιστρέφει πολλαπλάσιον εἰς τούς δαπανήσαντας αὐτό» ὡς εἶπε ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης. «Ἀσφαλῶς ἡ βοήθεια, ἡ ὁποία δίδεται πρός ἄμεσον κατανάλωσιν δέν εἶναι παραγωγική καί ἀποδοτική... Χρειάζεται τοιαύτη βοήθεια, ὥστε ὁ βοηθούμενος νά καταστῇ δι' αὐτῆς ἰκανός νά παράγῃ καί νά αὐτοσυντηρηῆται διά τοῦ εἰσοδήματός του. Αὐτή ἡ βοήθεια εἶναι ἡ ἀναπτυξιακή, ἡ μορφωτική καί ἡ ἠθική... ἡ καλλιέργεια τοῦ ἠθους εἶναι ἐξόχως παραγωγική ἐργασία. Παρά ταῦτα, τοῦτο δέν τυγχάνει τῆς δεούσης προσοχῆς καί ἡ ἐκπαίδευσις ἐν πολλοῖς ἔχει ἀποχωρισθῆ τοῦ ιδεώδους τῆς ἠθικῆς ἀγωγῆς... Ἡ ἠθική ἀγωγή ἔπρεπε νά εἶναι τό πρῶτιστον μέλημα τῆς παιδείας, διότι μόνον ἐπί ἠθικῶν μελῶν τῆς κοινωνίας δύναται νά στηριχθῇ ἡ οικονομική πρόοδος αὐτῆς».

Ἡ ἀνάγκη γιά μεγαλύτερη ἄρμονία καί ἰσορροπία στό σημερινό κόσμο ἀπασχόλησε πολλούς ὁμιλητές. Ἐπεσημάνθη ἐπίσης ἡ μεγάλη ἀντίθεση μεταξύ τῆς γενναϊόδωρης προσφορᾶς γιά τὰ θύματα τοῦ τσουνάμι καί τῆς ἐπικρατούσας ὑπερβολῆς, ἀπληστίας καί ὕλισμου. «Πράγματι», εἶπε ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης σέ ἄλλη ὁμιλία

του τιτλοφορούμενη “Αἱ ρίζαι καί αἱ συνέπειαι τῆς διαπάλης”, «αἱ κοινωνίαι μας κρύπτουν μεγάλας ποσότητας ἀγάπης ... Αὐτό εἶναι ἐλπιδοφόρον καί μαρτυρεῖ ὅτι καί αἱ ἰδικαί σας προσπάθειαι δέν θά ἀποβῶν ἀναποτελεσματικά. Ἐν τούτοις, παρά τήν ὑπαρξίν ἀρκετῶν καλῶν στοιχείων καί ἀγαθῶν δυνάμεων εἰς τό κοινωνικόν σῶμα δέν δυνάμεθα νά εἴμεθα ἰκανοποιημένοι ἀπό τήν ὑπάρχουσαν κατάστασιν. Ἡ ὅλη κατεύθυνσις τῆς κοινωνίας μας καί τῆς παιδείας τῆς εἶναι ἀκόμη πάρα πολύ ἐπηρεασμένη ἀπό τήν φιλαυτίαν καί τό τρίπτυχον τῶν κλάδων τῆς, τήν φιλοδοξίαν, τήν φιλαργυρίαν καί τήν φιληδονίαν... Ἐκαστος ἐξ ἡμῶν ἀπό τῆς θέσεώς του πρέπει νά δίδῃ τό μήνυμα τῆς ἀπορρίψεως τῆς φιλαυτίας καί τῶν καρπῶν τῆς καί τῆς υἰοθετήσεως τῆς ἀγάπης καί τῆς προσφορᾶς. Σκοπούς, τούς ὁποίους καί ἡ παροῦσα σύναξις ἐπιδιώκει».

Συζήτηση ἔγινε καί γιά τό μέλλον τῆς πρωτοβουλίας “Πίστη καί Ανάπτυξη”, ἰδιαίτερος ἐν ὄψει τῆς λήξεως τῆς θητείας τοῦ κ. Wolfensohn ὡς Προέδρου τῆς Παγκόσμιας Τράπεζας καί τῆς διαδοχῆς του ἀπό τόν ἀναπληρωτή Ὑπουργό Ἀμύνης τῶν ΗΠΑ κ. Paul Wolfowitz. Οἱ σύνεδροι συμφώνησαν στήν περαιτέρω στήριξη τοῦ WFDD, δεδομένου ὅτι δέν ὑπάρχει κάτι ἀνάλογο, καί ἐπεσήμαναν μία σειρά προτεραιοτήτων γιά τή μελλοντική του δράση ἀλλά καί γιά τήν ἐπίτευξη τῶν Στόχων Ἀναπτύξεως τῆς Χιλιετίας (MDGs = Millenium Development Goals).

Ἀπό τούς σημαντικούς διεθνείς οικονομικούς ὀργανισμούς πού ἰδρύθηκαν με-

τά τόν 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο (1944, διάσκεψη Bretton Woods, New Hampshire) εἶναι ἡ Διεθνὴς Τράπεζα γιά τήν Ἀνασυγκρότηση καί Ἀνάπτυξη (International Bank for Reconstruction and Development / IBRD), γνωστή σήμερα ὡς Παγκόσμια Τράπεζα καί τό Διεθνές Νομισματικό Ταμεῖο / ΔΝΤ (International Monetary Fund/IMF). Ἡ Παγκόσμια Τράπεζα ἰδρύθηκε μέ σκοπό νά βοηθήσει τήν ἀνασυγκρότηση τῆς ἀπό τό Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο κατεστραμμένης Εὐρώπης καί τήν ἀνάπτυξη τῶν πτωχῶν χωρῶν τοῦ κόσμου, ἐνῶ τό ΔΝΤ ἰδρύθηκε, γιά νά δράσει ρυθμιστικά σ' ἕνα διεθνές νομισματικό σύστημα βασισμένο στά μετατρέψιμα νομίσματα, γιά νά διευκολύνει τίς ἐμπορικές συναλλαγές σέ παγκόσμια κλίμακα.

Καί οἱ δύο Ὄργανισμοί ἔχουν ἐπανηλλειμένα κατηγορηθεῖ γιά τή χρηματοδότηση καταστρεπτικῶν γιά τό περιβάλλον καί τήν κοινωνία προγραμμάτων, ὅπως γιά παράδειγμα τῶν φραγμάτων Narmada στήν Ἰνδία, ὅπου θά πρέπει νά ἐκτοπιστοῦν ἑκατομμύρια ἄνθρωποι. Ἐχει ἐπικριθεῖ ἐπίσης καί ἡ ἐπιβολή σέ καταχρεωμένα κράτη τῆς Συμφωνίας Διαρθρωτικῆς Προσαρμογῆς (Structural Adjustment Policies / SAPs): Νομισματική λιτότητα, δημοσιονομική αὐστηρότητα, ιδιωτικοποιήσεις καί οικονομική ἀπελευθεροποίηση. Μέ τήν ἐπιβολή τῶν SAPs ἐπιδιώκεται ὁ περιορισμός τῆς προσφορᾶς χρημάτων γιά νά αὐξηθοῦν τὰ ἐσωτερικά ἐπιτόκια στό ὕψος πού ἀπαιτεῖται γιά νά σταθεροποιηθεῖ ἡ ἀξία τοῦ τοπικοῦ νομίσματος γιά τήν ἀποπληρωμή τοῦ χρέους. Γιά τόν ἴδιο σκοπό μειώνονται οἱ δημόσιες δαπάνες γιά κοι-

νωνικούς σκοπούς. Πρόσφατο παράδειγμα ἡ Zambia, ἡ ὁποία γιά νά ἐξοφλήσει τό χρέος τῆς ἐξαναγκάστηκε ἀπό τήν Παγκόσμια Τράπεζα καί τό ΔΝΤ νά μειώσει τίς δαπάνες στοὺς τομεῖς ἐκπαίδευσης καί υγείας (3%), τή στιγμή πού τό AIDS μαστίζει τή χώρα (βλ. ΕΝΗΜΕΡΩΣΙΣ ΙΘ' (2004) ΤΕΥΧΟΣ 6). Κι ὅλα αὐτά ὡς προϋπόθεση γιά νά πάρει νέα δάνεια καί νά ἀποπληρώσει ἄλλα διεθνή δάνεια, τὰ ὁποία κοντεύουν νά γίνουν ἐκπρόθεσμα. Ἀναδιοργάνωση λοιπόν τοῦ χρέους τῆς κάθε χώρας μέσω διεθνῶν ἰδιωτῶν πιστωτῶν, πού περιλαμβάνει δεσμεύσεις γιά νέο δανεισμό.

«Ἀνισόρροπος κόσμος» εἶναι ὁ χαρακτηρισμός πού ἔδωσε ὁ James D. Wolfensohn γιά τήν κατάσταση πού ἐπικρατεῖ στόν κόσμο μας, ὅπου ἀπό τή μία πλευρά ἑκατομμύρια ἀνθρώπων δέν ἔχουν πρόσβαση σέ πόσιμο νερό, καί ἀπό τήν ἄλλη ἡ ιδιωτικοποίηση τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν ὕδατος, πού πρόσφατα ἔχει ἐπιβληθεῖ σέ ἀρκετές χώρες τῆς Ἀφρικῆς, ἀποτελεῖ κεντρικό σημεῖο στίς Συμφωνίες Διαρθρωτικῆς Προσαρμογῆς (SAPs) πού ἐπιβάλλει ὁ Ὄμιλος του καί τό ΔΝΤ στίς φτωχές καί καταχρεωμένες χώρες.

Τριάντα πέντε εκπρόσωποι Ὁρθόδοξων καί Ἀρχαίων Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν συναντήθηκαν κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν (ΠΣΕ) ἀπό 3 ἕως 9 Μαρτίου στή Μονή Πεντέλης, φιλοξενούμενοι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, σέ μιᾶ προπαρασκευαστική συνάντηση ἐν ὄψει τοῦ Παγκόσμιου Συνεδρίου Ἱεραποστολῆς καί Εὐαγγελισμοῦ τοῦ ΠΣΕ (WCC Conference on World Mission and Evangelism / CWME) πού θά συγκληθεῖ τόν προσεχῆ Μάιο στήν Ἀθήνα.

**Προπαρασκευαστική
Διορθόδοξη
Διάσκεψη ἐν ὄψει
τοῦ Παγκοσμίου
Συνεδρίου
Ἱεραποστολῆς
καί Εὐαγγελισμοῦ
τοῦ ΠΣΕ.**

**Μονή Πεντέλης,
3-9 Μαρτίου 2005**

Τό πρῶτο παγκόσμιο συνέδριο γιά τήν Ἱεραποστολή καί τόν Εὐαγγελισμό ἔγινε ἀπό τό Διεθνές Συμβούλιο Ἱεραποστολῆς τό 1910 στό Ἐδιμβούργο. Τά ἐπόμενα διεξάγονταν κάθε ἑπτὰ μέ ὀκτώ χρόνια. Ἐδῶ καί πολλά χρόνια ἔχει πλέον καθιερωθεῖ νά γίνεται καί μιᾶ προσυνεδριακή ὀρθόδοξη προπαρασκευαστική συνάντηση, ἡ ὁποία δίνει τήν εὐκαιρία στούς Ὁρθοδόξους νά προετοιμάσουν ἀπό κοινοῦ τή συμβολή τους καί τίς θεολογικές τους παρεμβάσεις στό Συνέδριο. Ἡ τελευταία διορθόδοξη προπαρασκευαστική ἔγινε τό 1996 στήν Addis Ababa τῆς Αἰθιοπίας καί ἡ προτελευταία τό 1989 στή Νεάπολη Θεσσαλονίκης.

Ἡ συμβουλευτική συνάντηση στήν Πεντέλη ἔγινε μέ σκοπό νά ἐπιτρέψει στούς συμμετέχοντες στό Συνέδριο τοῦ Μαΐου νά ανταλλάξουν καί νά μελετήσουν ἀπό κοι-

νοῦ σκέψεις καί ἐμπειρίες ἐπί τοῦ θέματος τοῦ συνεδρίου ἀπό τή συγκεκριμένη ὀπτική γωνία τῆς ὀρθόδοξης παράδοσης. Περαιτέρω σκοπός ἡ κατάλληλη προετοιμασία γιά μιᾶ πλέον ἀποτελεσματική καί ἐποικοδομητική συμμετοχή τῶν Ὁρθοδόξων στό Συνέδριο τοῦ Μαΐου.

Σύνεδροι ἀπό διάφορα μέρη τοῦ κόσμου ἀναφέρθηκαν σέ γεγονότα καί ἐμπειρίες σχιαγρα-

φώντας ἔτσι τή σύγχρονη ἱεραποστολή τῶν Ἐκκλησιῶν τους, τόν ρόλο τους στήν θεραπεία καί συμφιλίωση καί τήν ἀπτή ἀπήχηση στήν κοινωνία.

Στό Ναϊρόμπι τῆς Κένυας, γιά παράδειγμα, ἡ Κοπτική Ἐκκλησία μετέχει ἐνεργά στήν παροχή ἐκτενοῦς καί δωρεάν φροντίδας σέ ἀρρώστους μέ AIDS, ἐνῶ στήν Ἀλβανία οἱ χριστιανικές κοινότητες εἶναι πλέον ἕνας «φάρος ἐλπίδας» σέ μιᾶ «πληγωμένη καί ρημαγμένη κοινωνία».

Στήν Πολωνία, τό κίνημα τῆς χριστιανικῆς νεολαίας ἐγγυᾶται μιᾶ ἱεραποστολική Ἐκκλησία στή σημερινή κοσμική κοινωνία, ἐνῶ τήν ἐποχή τοῦ κομμουνιστικοῦ

καθεστῶτος οἱ Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες ἦταν παρούσες μέ τή μορφή τῆς «κατ' οἶκον σιωπηλῆς μαρτυρίας».

Στό Συνέδριο, τό 13ο τοῦ εἴδους, ἀναμένεται νά λάβουν μέρος περίπου 500 ἐκπρόσωποι Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν ἀπ' ὅλο τόν κόσμο. Σκοπός τοῦ Συνεδρίου

Στιγμιότυπο ἀπό τήν προπαρασκευαστική Διορθόδοξη Συνάντηση στήν Πεντέλη.

Τό Παγκόσμιο Συνέδριο τοῦ ΠΣΕ γιά τήν Ἱεραποστολή καί τόν Εὐαγγελισμό μέ θέμα “Ἐλθέ Πνεῦμα Ἅγιο, θεράπευσε καί συμφιλίωσέ μας” (Come, Holy Spirit, heal and reconcile) θά διεξαχθεῖ ἀπό 9 ἕως 16 Μαΐου 2005 στό Κέντρο Ἀναφυχῆς τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέα (BA τῆς Ἀθήνας) καί θά φιλοξενηθεῖ ἀπό τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος χαρακτήρισε τό Συνέδριο τοῦ Μαΐου ὡς «ἕνα ἱστορικό γεγονός τόσο γιά τήν Ὁρθόδοξη συμμετοχή στήν οἰκουμενική κίνηση ὅσο καί γιά τό παγκόσμιο ἱεραποστολικό κίνημα».

εἶναι νά παράσχει στούς Χριστιανούς ἕνα χῶρο πρὸς ἀνταλλαγή ἐμπειριῶν καί ἀπό κοινοῦ ἐξέταση τῶν προτεραιοτήτων στόν τομέα τῆς ἱεραποστολῆς καί στό μέλλον τῆς χριστιανικῆς μαρτυρίας.

Πάνω από 265 χριστιανοί ηγέτες Έκκλησιών και διαχριστιανικών οργανισμών απ' όλο τον κόσμο, στά πλαίσια της έκστρατείας “ Έμπόριο για τον άνθρωπο” (Trade for People Campaign), υπέγραψαν αίτημα προς εθνικές κυβερνήσεις και τον Παγκόσμιο Όργανισμό Έμπορίου / ΠΟΕ (World Trade Organisation /WTO) καλώντας τους να

οργανώσεις ήγήθησαν σχετικών εκδηλώσεων σε 70 περίπου χώρες. Μέ τις εκδηλώσεις αυτές οι διοργανωτές επεδίωξαν να δείξουν ότι ή δήθεν μείωση της φτώχειας μέσω του έλευθέρου εμπορίου, της οικονομικής απελευθεροποίησης και της ιδιωτικοποίησης είναι μύθος. Νά κάνουν δέ γνωστές τις καταστρεπτικές συνέπειες της πολιτικής των πλουσίων κρατών που

δη. Έκατομμύρια ανθρώπων ζούν στη φτώχεια κερδίζοντας μόλις τά πρόσ τό ζεϊν, ενώ καθημερινά 30.000 παιδιά πεθαίνουν από άσιτία. Πρωταρχικό ρόλο στη διαίωση αυτής της κατάστασης παίζουν ή καθιερωθείσα φιλελεύθερη πολιτική του εμπορίου και ή οικονομική απελευθεροποίηση. Οί διεθνείς εμπορικοί διακανονισμοί αρπάζουν από τίς φτωχές χώρες 1,3 δισ.

δημόσιες υπηρεσίες. Υπό τήν πίεση μιās συνεχώς αυξανόμενης κριτικής οί μέθοδοι άλλαξαν, αλλά τό αποτέλεσμα παρέμεινε τό ίδιο. Τά πλούσια κράτη συνεχίζουν να κάνουν κατάχρηση της ισχύος τους. Μέ όρους οικονομικής απελευθεροποίησης, μέ τή μορφή βοήθειας σε δάνεια και debt relief, μέ πίεση και νουθεσία, μέ πολυμερείς, διμερείς και μονομερείς συμφωνίες για έλευθερες εμπορικές συναλλαγές, μέ από συμφέρον υποκινούμενες συμβουλές και τυραννικές πιέσεις συνεχίζουν να προωθούν τήν πολιτική του έλευθέρου εμπορίου στίς αναπτυσσόμενες χώρες.

Στίς 13 Άπριλίου αντιπροσωπεία της ΕΑΑ μέ επικεφαλής τό Γενικό Γραμματέα του Παγκοσμίου Συμβουλίου Έκκλησιών (ΠΣΕ) Αιδ. Samuel Kobia, έπεσκέφθη τόν διευθυντή δημοσίων σχέσεων του Παγκόσμιου Όργανισμού Έμπορίου/ΠΟΕ (World Trade Organisation/WTO), κ. Alain Frank, στην έν Γενεύη έδρα του Όργανισμού και του ένεχείρισε τό αίτημα. Ό κύριος Frank διαβεβαίωσε τήν αντιπροσωπεία ότι ό Όργανισμός του γνωρίζει τό πρόβλημα και συμμερίζεται τήν ανησυχία τους. Έξέφρασε όμως και τήν ανάγκη να σταλεϊ ή προσφυγή σε εθνικές κυβερνήσεις και σε υπηρεσίες συνεργαζόμενες μέ τόν ΟΗΕ. Ό ΟΗΕ «δέν μπορεί να κάνει κάτι περισσότερο από τίς δυνατότητές του». Όστόσο χαίρετσε τόν διάλογο και επιβεβαίωσε τήν ανάγκη για συνέχιση της συνεργασίας.

Θρησκευτικοί ηγέτες άπαιτούν αλλαγή στους διεθνείς κανόνες εμπορίου

Στήν έδρα του ΠΟΕ. Διακρίνονται: κ. Peter Prove (LWF), Καθ. Elizabeth Tapia (Bossey), Αιδ. Δρ. Samuel Kobia (ΠΣΕ), Αιδ. Δρ. Setri Nyomi (WARC), Δρ. Aruna Gnanadason (WCC), κ. Alain Frank, κ. Bernard Kuiten (ΠΟΕ), κ. Bernhard Herold (Brot für Alle).

έφαρμόσουν μιá νέα πολιτική (policies) για τό παγκόσμιο έμπόριο, στό έπίκεντρο της οποίας θά βρίσκονται τά ανθρώπινα δικαιώματα, τό περιβάλλον και ή οικονομική δικαιοσύνη. Τήν έκστρατεία άρχισε και συντόνισε ή “ Συμμαχία Διεκκλησιαστικής Συνηγορίας” (Ecumenical Advocacy Alliance /EAA), στην οποία συμμετέχουν περίπου 90 χριστιανικές Έκκλησίες και οργανισμοί απ' όλο τον κόσμο.

Κατά τή διάρκεια της “ Παγκόσμιας Έβδομάδας Δράσης για τό Έμπόριο”, πού έλαβε χώρα από 10 έως 16 Άπριλίου 2005 στά πλαίσια της ως άνω έστρατείας, Έκκλησίες και διεκκλησιαστικοί οργανισμοί σε συνεργασία μέ διάφορες κοινωνικές

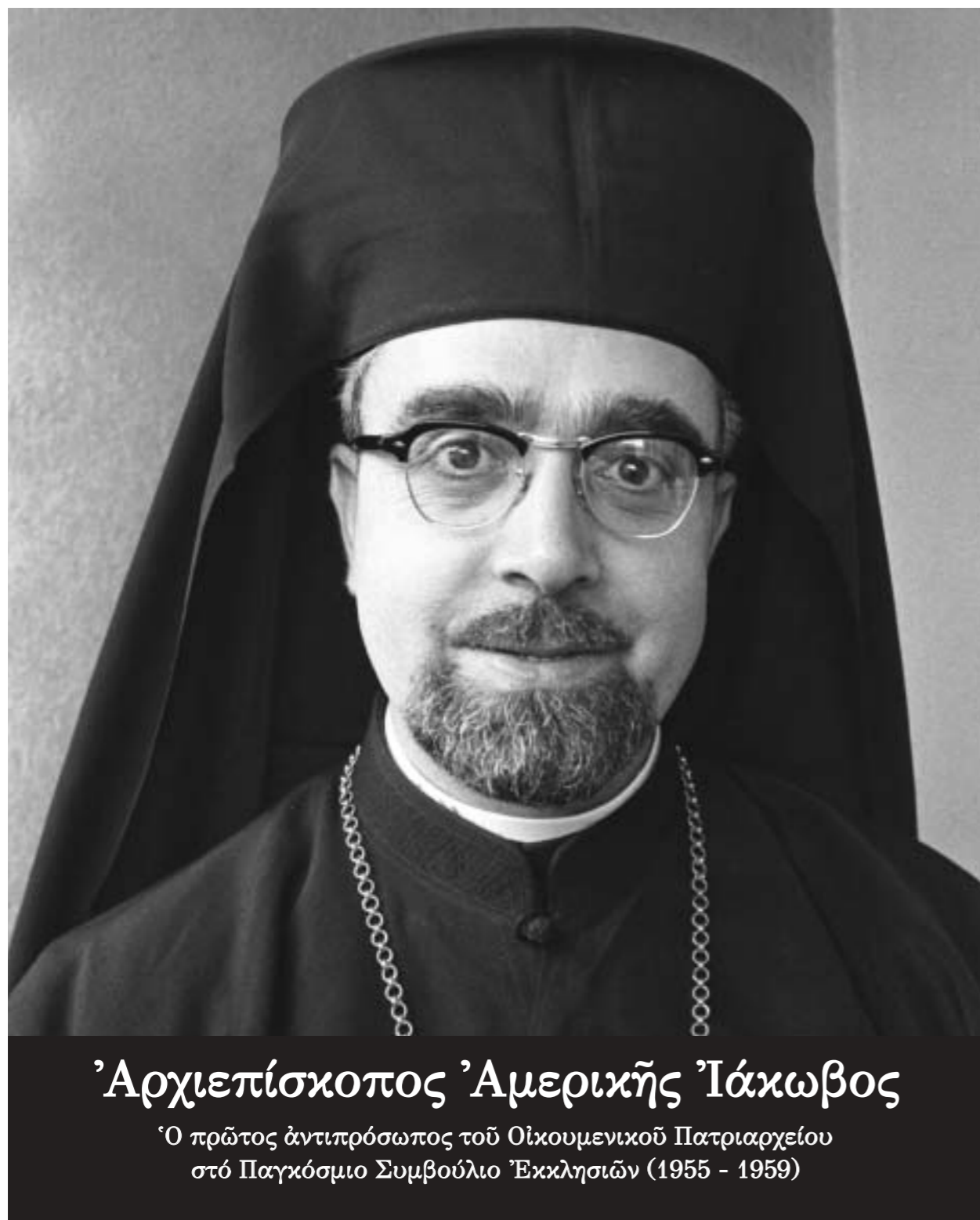
προσπαθούν να επιβάλλουν τό έλεύθερο έμπόριο παντού και μέ όποιοδήποτε τρόπο. Νά δείξουν στον κόσμο ότι τό έμπόριο είναι κάτι παραπάνω από “ έπιχείρηση και χρήμα”: είναι τροφή, νερό, δημόσια υγεία, εκπαίδευση και βιοπορισμός. Νά προωθήσουν τίς εναλλακτικές λύσεις εμπορίου πού θά διαφυλάττουν τά ανθρώπινα δικαιώματα και θά συμβάλουν στην προστασία του περιβάλλοντος. Και τέλος, να δείξουν τήν έκταση πού έχει πάρει τό παγκόσμιο κίνημα κατά του έλευθέρου εμπορίου και υπέρ των δίκαιων εμπορικών συναλλαγών.

Παρότι ό πλούτος στον κόσμο αυξάνεται, οί φτωχοί δέν έχουν μέρισμα στα κέρ-

λίρες Άγγλίας ήμερησίως, δηλαδή 14 φορές περισσότερα απ' ότι αυτές οί χώρες λαμβάνουν ως ανθρωπιστική βοήθεια.

Η μεγάλη προσφορά αγαθών προερχομένων από αναπτυσσόμενες χώρες στίς αγορές του βορρά είναι μέν κάτι τό σημαντικό, δέν θά πετύχει όμως ποτέ τήν προσδοκούμενη μείωση της φτώχειας.

Για πολλά χρόνια οί πλούσιες χώρες και όρισμένα διεθνή ιδρύματα, όπως ή Παγκόσμια Τράπεζα και τό Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, άσκησαν ανοικτά τήν έπιρροή τους για να έξαναγκάσουν τίς φτωχές χώρες να ανοίξουν τίς αγορές τους, να σταματήσουν να επιχορηγούν μικρούς παραγωγούς και να ιδιωτικοποιήσουν ζωτικές

Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Ἰάκωβος

Ὁ πρῶτος ἀντιπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου
στό Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν (1955 - 1959)

Ὁ θάνατος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς Ἰακώβου τήν 10ην Ἀπριλίου 2005 ἔφερε καί πάλι στήν ἐπικαιρότητα τή δράση καί τό ἔργο του. Ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς, προσωπικότητα παγκοσμίου κύρους, δέν παρέλειπε ἀπό ὅλες του τίς θέσεις νά προβάλλει μέ λόγια καί ἔργα τήν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία καί νά τήν κάνει γνωστή καί κυρίως ὑπολογίσιμη.

Λιγότερο γνωστή στό εὐρύ κοινό εἶναι ἡ ἐπί τούτου πολύτιμη συμβολή τοῦ Ἰακώβου, ὡς Μητροπολίτη Μελίτης, στό τότε σχετικά νεοϊδρυθέν Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν (ΠΣΕ), καί ἡ ἐπιρροή πού ἐξάσκησε μέ τήν προσωπικότητά του σέ κάποιες ἀπό τά διαχριστιανικά δρώμενα ἀπέχουσες καί ἀπομονωμένες Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες ὥστε νά συμμετάσχουν σ' αὐτό.

Μετά τή λήξη τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου, σέ μιᾶ ἐποχή γεφυρώσεως καί συναδελφώσεως τῶν λαῶν δέν ἦταν δυνατόν οἱ κατατεταγμένες Ἐκκλησίες τοῦ Χριστοῦ νά συνεχίσουν νά παραμένουν μεταξύ των ἄγνωστοι καί σέ ἀπόσταση. Τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, τό ὁποῖο ἤδη τό 1902 ἐξέδωσε Πατριαρχική καί Συνοδική Ἐγκύκλιο γιά προσέγγιση μεταξύ τῶν Ὁρθοδόξων ἀλλά καί τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Δύσης, θεωρεῖται ἕνας ἀπό τούς ἰδρυτικούς παράγοντες τοῦ ΠΣΕ. Τό τότε ἐπιτελεῖο τοῦ ΠΣΕ, τό ὁποῖο ἀποτελεῖτο ἀπό Προτεστάντες καί Ἀγγλικανούς, πρότεινε τή στελέχωση «μέ κατάλληλα ὀρθόδοξα πρόσωπα», κάτι τό ὁποῖο θά «ἀντανακλοῦσε καί τήν οἰκουμενική διάσταση τοῦ Συμβουλίου»*. Ἐξέφρασε λοιπόν τήν ἐπιθυμία γιά τήν παρουσία ὀρθοδόξου στελέχους, γνώστη τῆς

οἰκουμενικῆς προβληματικῆς, τό ὁποῖο θά ἐνέκρινε τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο καί θά ἦταν ἀποδεκτό ἀπό τίς ὑπόλοιπες ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες.

Τό 1953 ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀποφάσισε καί κοινοποίησε πρὸς τό ΠΣΕ τό διορισμό ὄχι στελέχους ἀλλά Μονίμου Ἀντιπροσώπου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου στό ΠΣΕ. «Ἡ ἐξεύρεσις δέ τοῦ καταλλήλου προσώπου καί ὁ τρόπος τῆς διοργανώσεως τοῦ Γραφείου τούτου ἀποτελεῖ ἀντικείμενον ἰδιαιτέρας παρ' ἡμῖν μελέτης»*, ὡς ἀνακοίνωσε ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας σέ ἐπιστολή του πρὸς τόν Visser't Hooft. Τήν καταλληλότερη καί συνεπέστερη ἐκπροσώπηση τῆς γραμμῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀλλά καί τῆς δικῆς του, βρῆκε στή μορφή τοῦ Ἐπισκόπου Μελίτης Ἰακώβου Κουκουζῆ: «κληρικός ἀρτία μὲν τῆ ἐκκλησιαστικῆ καί τῆ θύραθεν παιδεία συγκεκροτημένος ὡς ἀπόφοιτος τῆς καθ' ἡμᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης καί τοῦ Χάρβαρτ Πανεπιστημίου Βοστώνης, πείραν δ' οὐ μικράν ἔχων τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων καί παντός ἀφορῶντος εἰς τήν οἰκουμενικήν κίνησιν»*.

Τό Μάρτιο τοῦ 1955 ὁ ἀπό τόν Ἀπρίλιο τοῦ ἰδίου ἔτους εἰς Μητροπολίτην Μελίτης προαχθεὶς Ἰάκωβος ἀνέλαβε τά καθήκοντα τοῦ Μονίμου Ἀντιπροσώπου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου στό ΠΣΕ, καί «μετά τετραετῆ εὐδόκιμον ἀντιπροσωπεῖαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου παρά τῷ ΠΣΕ ἀπεχώρησε τῆς ὑπηρεσίας ταύτης προαχθεὶς εἰς Ἀρχιεπίσκοπον Β. καί Ν. Ἀμερικῆς»**.

Στό Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν ὁ Μητροπολίτης Ἰάκωβος κατόρθωσε σύ-

ντομα νά ἐπιβληθεῖ καί νά ἐξελιχθεῖ σέ πολύτιμο σύμβουλο χάρις στήν πεῖρα, τήν ἄρτια θεολογική κατάρτιση καί γνώση τῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων πού ἀπασχολοῦσαν τήν τότε θεολογική ἐπιστήμη, τή συνετή ἀντιμετώπιση λεπτοτάτων περιπτώσεων καί τίς διοικητικές του ικανότητες. Οἱ στενές ἐπαφές του μέ τά μέλη τοῦ ἐπιτελείου τοῦ ΠΣΕ συνετέλεσαν στήν ἐξοικείωση αὐτῶν μέ τήν Ὁρθόδοξο Πίστη· στή δέ προσωπική του συμβολή ὀφείλεται ἡ δημιουργία ἀδελφικῶν σχέσεων μεταξύ τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου.

Ἡ ἀνάληψη τῶν καθηκόντων στήν Ἀρχιεπισκοπή τῆς Ἀμερικῆς δέν ἐσήμαινε καί τή διακοπή τῶν δεσμῶν μέ τό ΠΣΕ. Ἀντιθέτως διεδέχθη τόν προκάτοχό του Ἀρχιεπίσκοπο Μιχαήλ καί στό Προεδρεῖο τοῦ Συμβουλίου διαδραματίζοντας ἐνεργό καί πρωτεύοντα ρόλο στή διοίκηση καί περαιτέρω ἐξέλιξή του μέχρι τό 1968 (Οὐφάλα, Δ' Γεν. Συνέλευση).

«Εἶναι δύσκολον εἰς ὀλίγας γραμμάς νά ἐξαρθῇ ἡ συμβολή του εἰς τήν λαμπροτέραν ἐκπροσώπηση τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τόν παγκριστιανικόν κόσμον. Μέ τήν ἄρτιαν του κατάρτιση, τήν εὐστροφίαν τοῦ λόγου, τήν εὐγένειαν καί τήν δύναμιν τῆς ψυχῆς του κατώρθωσε νά προαχθῇ καί νά διευρυνθῇ ἡ προβολή τῶν ἱερῶν τιμαλφῶν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως... Ἔχων πλήρη συνείδησιν τῆς φιλειρηνικῆς στάσεως καί τοῦ πόθου τῆς συνεργασίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, οὐδεμίαν εὐκαιρίαν παρέλειπε ὅπως ἀκούηται μέ σεβασμόν ἡ γνώμη τῆς Ὁρθοδοξίας καί ἐκτιμᾶται ὁ πνευματικός αὐτῆς θησαυρός»**.

Ἀναμφιβόλως δέν ἔμεινε ἄτρωτος ἀπό ἐπιθέσεις. Ὅπως ὁ ἴδιος εἶπε στή Συνάντηση τῆς Οὐτρέχτης***, ὅταν ἤρθε τό 1955 στή Γενεύη ἔνοιωθε χαμένος· ἀλλά τριάμισα χρόνια ἐμπειρίας τόν ἔκαμαν νά ἀντιληφθεῖ βαθέως τήν εὐθύνη τῆς συνεργασίας μέ τό ΠΣΕ προκειμένου νά προωθηθεῖ τό ἰδεῶδες τῆς Χριστιανικῆς ἐνότητος. Κατηγορήθηκε ἀπό ἀκραίους ὀρθοδόξους σέ διάφορα κράτη σάν “πουλημένος στόν Προτεσταντισμό”, ὁ ἴδιος ὅμως πίστευε ὅτι εἶχε “πουληθεῖ” μόνο στόν Χριστό. Καί ἡ τελευταία ἐπιθυμία τοῦ Χριστοῦ ἦταν «ἵνα πάντες ἔν ὧσιν». Πίστευε, ὅτι ὅσο ζοῦσε αὐτό θά ἦταν καί τό πρῶτιστο χρέος του, νά κάνει τό πᾶν γιά νά δεῖ τήν προσευχή αὐτή τοῦ Χριστοῦ ἐκπληρωμένη.

Τό κείμενο πού ἀκολουθεῖ εἶναι ἡ εἰσήγηση τοῦ Ἰακώβου στή συνάντηση ΠΣΕ-Ἐκκλ. Ρωσσίας, τόν Αὐγούστο τοῦ 1958, στήν Οὐτρέχτη.

Μιά Ὁρθόδοξη ἄποψη περί τοῦ πῶς τό ΠΣΕ προωθεῖ τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας (τοῦ Μητροπολίτου Μελίτης Ἰακώβου)

Ἐκεῖνο πού δικαιολογεῖ τήν παρουσία καί τή συμμετοχή τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στό ἔργο τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, εἶναι ἡ σταθερή πίστη τῆς ὅτι πρέπει νά ἐνισχύει κάθε γνήσια κίνηση πού ἀποβλέπει στήν ἀποκατάσταση τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἱστορία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, μετά τό μεγάλο σχίσμα, εἶναι, στήν πραγματικότητα, μιᾶ ἱστορία ἀπό ἐνωτικές προσπάθειες μέ τούς ἀδελφούς τῆς Δύσεως,

πού ἀποχωρίστηκαν ἀπό τή Μία Ἐκκλησία καί φέρουν τήν εὐθύνη τῶν σημερινῶν διχασμῶν, διαιρέσεων καί ἀνταγωνισμῶν.

Ἀκολουθώντας τή φιλενωτική αὐτή γραμμή τῆς ἱστορίας τῆς, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἔλαβε μέρος στήν Οἰκουμενική Κίνηση, ἀπό τά πρῶτα τῆς βήματα, δηλ. τό 1910. Καί συνεχίζει νά τήν ὑποστηρίζει πιστεύοντας ὅτι ὁ κύριος στόχος τοῦ ΠΣΕ εἶναι ἡ προαγωγή τῆς ἀλληλογνωριμίας καί τῆς συνεργασίας μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν ὡς καί ἡ καθοδήγηση αὐτῶν στήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, πού ἐμφανῶς ἔχει διασπασθεῖ.

Τό ΠΣΕ, μέσα στό ὁποῖο ἡ Οἰκουμενική Κίνηση βρίσκει σήμερα τήν καλλίτερή της ἔκφραση, εἶναι μιᾶ ἀδελφότης Ἐκκλησιῶν, πού σάν κύριο ἔργο τῆς ἔχει τήν προαγωγή τῆς οἰκουμενικῆς συναισθήσεως.

Εἶναι, ὅπωςδήποτε, ἀλήθεια ὅτι τό ΠΣΕ δέν ἐπέτυχε ἀκόμη στό στόχο του αὐτό. Σαράντα ἢ πενήντα χρόνια οἰκουμενικῆς δραστηριότητος δέν ἀρκοῦν, ἐν πάσῃ περιπτώσει, γιά νά γεφυρώσουν τό χάσμα ἡ νά ὀδηγήσουν σέ αἴσιο τέλος τή διαιωνισμένη διαίρεση τῆς Ἐκκλησίας.

Εἶναι ὅμως, ἐπίσης, ἀλήθεια ὅτι τό ΠΣΕ ὑπηρετήσε πιστά καί μέ συνέπεια τό ἰδανικό τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας καί, σέ πολλές περιπτώσεις, συνετέλεσε στή συγχώνευση ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν καί στόν περιορισμό τῆς ἀποστάσεως πού ὑπῆρχε μεταξύ ἄλλων.

Τά διάφορα Τμήματα τοῦ ΠΣΕ λειτουργοῦν μέ πολλή ἐπιμέλεια καί ἀποτελεσματικότητα. Ἡ ἐργασία, πού ἔχει ἀνατεθεῖ σ' αὐτά σέ ἐξειδικευμένους τομεῖς, ἐξελίσσεται –μέ τή χάρις τοῦ Θεοῦ– σέ μιᾶ

πραγματική μαρτυρία καί διακονία στόν Ἐνα Θεό, στό ἕνα Βάπτισμα, στή μία Πίστη.

Τό Τμήμα Διεκκλησιαστικῆς Βοήθειας τοῦ ΠΣΕ π.χ. βοηθεῖ τίς Ἐκκλησίες μέλη νά ἀνταποκριθοῦν ὅσο τό δυνατόν καλλίτερα στήν ὑπόδειξη τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ὅτι «εἴτε πάσχει ἕν μέλος, συμπάσχει πάντα τά μέλη» (Α' Κορ. 12.26).

Τό Τμήμα Μελετῶν, ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, βοηθεῖ τίς Ἐκκλησίες μέλη νά δοῦν πιό καθαρά τήν εὐθύνη τους καί νά σκέπτονται, νά ὁμιλοῦν καί νά κηρύττουν «οὐκ ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις, ἀλλ' ἐν ἀποδείξει Πνεύματος καί δυνάμεως, ἵνα ἡ πίστις ὑμῶν μή ᾖ ἐν σοφίᾳ ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐν δυνάμει Θεοῦ» (Α' Κορ. 2.5).

Ἐνα ἄλλο Τμήμα τοῦ ΠΣΕ, τό τῆς Οἰκουμενικῆς Δράσεως, ικανώνει τίς Ἐκκλησίες μέλη νά πραγματοποιήσουν τό «μόνον ἀξίως τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ πολιτεύεσθε, ἵνα εἴτε ἐλθῶν ἰδῶν ὑμᾶς, εἴτε ἀπῶν ἀκούσω τά περί ὑμῶν, ὅτι στήκετε ἐν ἐνί πνευμάτι, μιᾶ ψυχῇ συναθλοῦντες τῇ πίστει τοῦ εὐαγγελίου» (Φιλ. 1.27).

Ἐπί πλέον, ἡ Ἐπιτροπή Πίστις καί Τάξις δράττεται κάθε εὐκαιρίας καί καλεῖ θεολόγους ὄλων τῶν δογμάτων νά καθίσουν καί νά μελετήσουν μαζί, μετά φόβου Θεοῦ, τό μεγάλο ζήτημα τῆς ἐνότητος, ὑπό τό φῶς τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς ἀρχαίας χριστιανικῆς πίστεως καί παραδόσεως, εἰς τρόπον ὥστε νά ἐπανακαλυφθεῖ ἡ ἐνότης τοῦ Πνεύματος καί δραστηριοποιηθεῖ ἀναζητώντας τή μία πίστη.

Τέτοιου εἴδους δραστηριότητες δέν μποροῦν νά ἀγνοηθοῦν ἀπό καμμιά Ἐκκλησία, πού ἐπιθυμεῖ τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Ἀκόμη καί ἡ Ρωμαιοκαθολική

Ἀριστερά: Ἀπό τή συνάντηση ΠΣΕ-Πατριαρχείου Μόσχας τόν Αὐγουστο τοῦ 1958 στήν Οὐτρέχτη: διακρίνονται μεταξύ ἄλλων ὁ Μητρ. Μελίτης Ἰάκωβος, ὁ Franklin C. Fry, ὁ Δρ. W. A. Vissert Hooft, Μητρ. Krutitsky καί Kolomna Νικολαί καί ὁ Ἐπίσκοπος Σμολένσκ Μιχαήλ. Δεξιά: Μητρ. Μελίτης Ἰάκωβος, Ἀρχιεπ. Ἀμερικῆς Μιχαήλ καί π. G. Florovsky (1957).

Ἐκκλησία φαίνεται νά παρακολουθεῖ τίς δραστηριότητες αὐτές μέ μεγάλη προσοχή. Καί ἐκεῖνο πού εἶναι περισσότερο ἐνθαρρυντικό εἶναι ὅτι ἡ Ρωμαιοκαθολική Ἐκκλησία μελετᾷ τήν Οἰκουμενική Κίνηση μέ πολύ ἀντικειμενικό πνεῦμα καί ἐνδιαφέρον.

Ἡ συνάντησή μας αὐτή δείχνει ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἀσυναγώνιστη εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τά ἐνδιαφέροντά της στήν Οἰκουμενική Κίνηση. Καί τώρα πού, μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἡ Ἀγιωτάτη Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας ἐπανακτᾷ τό γνωστό της ρόλο τοῦ παρελθόντος, οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί μποροῦν νά ἐλπίζουν γιά μιά πλέον ἐνεργό δράση τους στήν Οἰκουμενική Κίνηση.

Μιά ἐρμηνεία τῆς στάσεως τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν –πού μέχρι στιγμῆς ἔχουν γίνει πλήρη μέλη τοῦ ΠΣΕ– νομίζω ὅτι εἶναι καί ἐπίκαιρη καί ἀναγκαία.

Οἱ λόγοι τῆς Ὁρθόδοξου συμμετοχῆς στό ΠΣΕ οὐδόλως ἔχουν ἐπηρεασθεῖ ἀπό τή βάση του. Ἡ Βάση τοῦ ΠΣΕ δέν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπό τό ἀπαιτούμενο minimum, ἀπό τίς Ἐκκλησίες πού γίνονται μέλη, καί τό

ὁποῖο ἀπλῶς συνίσταται στήν παραδοχή τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, δευτέρου Προσώπου τῆς Ἀγίας Τριάδος, ὡς Θεοῦ Σωτῆρος. Ἡ αἰτία γιά τήν ἀπαίτηση αὐτή μιᾶς minimum θεολογικῆς συμφωνίας εἶναι ὅτι τό ΠΣΕ δέν εἶναι ἓνα ὁμολογιακό σῶμα ἢ μιά ὑπερ-Ἐκκλησία.

Οἱ Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες, πού προσχωροῦν στό ΠΣΕ, δέν ἀντιμετωπίζουν ἐκκλησιολογικά ἐμπόδια ἐντασσόμενες σ' αὐτό, δοθέντος ὅτι οἱ θεολογικές προϋποθέσεις στίς ὁποῖες ὑπόκειται τό ΠΣΕ ἐμπνέουν ἀμοιβαῖο σεβασμό.

Ἄς μοῦ ἐπιτραπεῖ νά ἀναφέρω τίς πλέον χαρακτηριστικές ἀπ' αὐτές:

«Αἱ Ἐκκλησίαι–μέλη τοῦ ΠΣΕ, πιστεύουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ εἶναι Μία.

Αἱ Ἐκκλησίαι μέλη ἀναγνωρίζουν ὅτι τό ἀποτελεῖν μέλος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἶναι περιεκτικώτερον (more inclusive) ἢ τό ἀποτελεῖν μέλος τῆς ἰδίας αὐτῶν Ἐκκλησίας. Ἐντεῦθεν καί ζητοῦν νά εἰσέλθουν εἰς ζῶσαν ἐπαφήν μετά τῶν ἐκτός τῶν ἰδίων τάξεων, αἵτινες ὁμολογοῦν τήν Κυριότητα τοῦ Χριστοῦ. Αἱ Ἐκκλησίαι μέλη τοῦ

ΠΣΕ θεωροῦν τήν σχέσιν ἄλλων Ἐκκλησιῶν πρὸς τήν Ἀγίαν, Καθολικήν Ἐκκλησίαν, τήν ὁποῖαν ὁμολογοῦν τά Σύμβολα, ὡς ὑποκείμενον ἀμοιβαίας ἐξετάσεως. Περαιτέρω πρακτικόν πόρισμα κοινῆς συμμετοχῆς εἰς τό ΠΣΕ εἶναι ὅτι αἱ Ἐκκλησίαι μέλη ὀφείλουν ν' ἀναγνωρίζουν τήν ἀλληλεγγύην των, νά βοηθοῦν ἀλλήλας ἐν ἀνάγκῃ καί ν' ἀπέχουν τοιούτων ἐνεργειῶν αἵτινες εἶναι ἀσυμβίβαστοι πρὸς ἀδελφικούς σχέσεις. Αἱ Ἐκκλησίαι μέλη εἰσέρχονται εἰς πνευματικές σχέσεις διά τῶν ὁποίων ζητοῦν νά μάθουν παρ' ἀλλήλων καί νά βοηθοῦν ἀλλήλας, ὅπως οἰκοδομηθῇ τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί ἡ ζωὴ τῶν Χριστιανῶν ἀνακαινισθῇ».

Πιστεύω οἱ ὡς ἄνω προϋποθέσεις νά ἔρριξαν ἄπλετο φῶς σέ ὅ,τι καλεῖται «οἱ ἐκκλησιαστικές ἀπόψεις» τοῦ ΠΣΕ, οὕτως ὥστε οἱ Ρῶσοι ἀδελφοί νά πιστοποιήσουν τή σημασία καί τήν ἀξία τῆς συμμετοχῆς τῆς Ἐκκλησίας τους στό ΠΣΕ.

Τό ΠΣΕ, ὅπως προκύπτει ἀπό τοὺς λόγους τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως, τοῦ Δρος W. Vissert Hooft, πού ἐλέγχθησαν ἤδη τό 1947, ἔχει ἀνάγκη τῶν Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν, «διότι ἔχουν διατηρήσει τήν ἐννοια τῆς ἀντικειμενικῆς πραγματικότητος καί τῶν κοσμικῶν διαστάσεων τοῦ δράματος τῆς σωτηρίας, πράγμα τό ὁποῖο πρέπει οἱ Ἐκκλησίες τῆς Δύσεως νά ἐπανακτήσουν».

Τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖο, ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, διεκήρυττε ἤδη ἀπό τό 1902 ὅτι «παρ' ὅλον ὅτι πρωταρχικός μας σκοπός εἶναι νά ἐπαγρυπνοῦμε γιά τά δόγματα μας, ἐν τούτοις πρέπει νά ἐνδιαφερόμαστε γιά τοὺς ἀδελφούς χριστιανούς

καί νά μή παύσουμε ποτέ νά προσευχόμεσθε γιά τήν ἔνωση τῶν πάντων». Καί μετά 50 χρόνια, σέ ἓνα ἄλλο ἐγκύκλιο γράμμα πού ἐξαπέλυσε πρὸς ὄλους τοὺς Ὁρθόδοξους Πατριάρχας καί Ἀρχηγούς τῶν Ὁρθόδοξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖο συνιστᾷ τό ΠΣΕ «ὡς ἓνα ὄργανισμό ἄξιο πάσης προσοχῆς, συμμετοχῆς καί συνεργασίας».

Ἐν κατακλειδί, θά ἐπιθυμοῦσα νά ἐκφράσω τή θερμὴ ἐλπίδα καί εὐχή ὅτι ἡ ἀδελφὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας ὄχι μόνο θά ἐπανεξετάσει, ἐν εὐθέτω χρόνῳ τίς παλιές της ἀπόψεις ὡς πρὸς τό ΠΣΕ, ἀλλά καί ὅτι θά ἀναθεωρήσει τή στάση της ὡς πρὸς αὐτό, εὐθυγραμμιζόμενη πρὸς τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖο καί τίς λοιπές ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες, πού ἤδη μετέχουν στό ΠΣΕ.

* Ἀπό τό βιβλίον τοῦ Μεγ. Πρωτοπρ. Γεωργίου Τσέτση, Ὁ Μελίτης Ἰάκωβος στήν ἔδρα τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν (1955-1959) καί ἓνα ἀνέκδοτο κείμενό του. Ἐπιστημονική Παρουσία Ἐστίας Θεολόγων Χάλκης Α' (1987), σσ. 40-43

** Μηνιαῖον Δελτίον Πληροφοριῶν Ἐκδιδόμενον προνοία τῆς παρὰ τῷ Παγκοσμίῳ Συμβουλίῳ Ἐκκλησιῶν Ἀντιπροσωπείας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, Ἄρ. 21, Φεβρουάριος-Μάρτιος 1959, σελ. 3.

*** Ἀρχεῖον Μονίμου Ἀντιπροσωπείας Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου παρὰ τῇ ἐν Γενεύῃ ἔδρα τοῦ ΠΣΕ. Φάκελλος Ἰάκωβος Μελίτης (1955-1959): Meeting with Delegation from the Moscow Patriarchate. Utrecht, August 6-9, 1958.

ΣΥΝΤΟΜΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

© Συνήλθε στην πόλη Västeras τής Σουηδίας τό Προεδρείο τοῦ ΚΕΚ (6-10.04.05) μέ θέμα τήν ἐπανεξέταση τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἀποφάσεων τῆς τελευταίας ΚΕ στους διαφόρους τομεῖς ἐργασίας του καί τήν προετοιμασία τῆς ἐπομένης πού θά γίνει τόν προσεχῆ Ἰούνιο στήν Κρήτη. Ἐπίσης ὑποβλήθηκαν ἐκθέσεις σχετικές μέ τόν ἀνασχηματισμό Γραφείων καί Ἐπιτροπῶν τοῦ ΚΕΚ καί μέ τίς προετοιμασίες γιά τήν 3η Πανευρωπαϊκή Οἰκουμενική Συνέλευση. Ἐπ' εὐκαιρία τῆς ἐπετείου τῶν 60 χρόνων ἀπό τό τέλος τοῦ Β' Παγκ. Πολέμου κάλεσε τά μέλη του νά λάβουν αὐτήν ὡς μία εὐκαιρία γιά ἀναζωπύρωση τῆς προσευχῆς καί δέσμευση στόν ἀγῶνα γιά εἰρήνη καί δικαιοσύνη στήν Εὐρώπη καί σ' ὀλόκληρο τόν κόσμο. (ΚΕΚ 14.04.05)

© Ἐκοιμήθη τήν 1ην Ἀπριλίου ὁ Πάπας Ἰωάννης Παῦλος ὁ Β' κλείνοντας ἕνα μεγάλο κεφάλαιο τῆς σύγχρονης ἱστορίας τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἐπί 27 συναπτά ἔτη ἄσκηση τοῦ ποιμαντικοῦ του ἔργου ἄφησε ἀνεξίτηλα ἴχνη τόσο ἐντός τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἔνθερος συνεχιστής τῶν μεταρρυθμίσεων τῆς Β' Βατικάνειας Συνόδου, ὅσο καί στό παγκόσμιο πολιτικό προσκήνιο γιά τίς θέσεις του ἐπί κοινωνικῶν καί πολιτικῶν προβλημάτων μίας μεταβατικῆς ἐποχῆς, στήν ὁποία ἔλαβαν χώρα κοσμογονικές ἀλλαγές. Διάδοχος του ἐξελέγη ὁ καρδινάλιος Ἰωσήφ Ράττσιγκερ ὡς 266ος πάπας, ὁ ὁποῖος πῆρε τό ὄνομα Βενέδικτος Ιζ'. Ὁ νέος πάπας ἔχει πλούσια ἀκαδημαϊκή σταδιοδρομία, καθὼς διατέλεσε καθηγητής δογματικῆς θεολογίας στά πανεπιστήμια Βόννης, Münster, Tübingen καί Regensburg. Τό 1977 χειροτονήθηκε καρδινά-

λιος. Ὡς πρόεδρος καί ἐξέχον μέλος πολυάριθμων ἐπιτροπῶν τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, ἔλαβε ἐνεργά μέρος στήν ἐφαρμογή τῶν ἀποφάσεων τῆς Β' Βατικάνειας Συνόδου, οἱ ὁποῖες ἐκτός τῶν ἄλλων προέβλεπαν τήν ἀναθερμανση τοῦ διεκκλησιαστικοῦ καί διαθρησκευτικοῦ διαλόγου. Περισσότερες ὁμως λεπτομέρειες θά ἔχουμε στό ἐπόμενο τεῦχος.

© Ὁ λιβανέζος Δρ. Tarek Mitri, στέλεχος τοῦ Γραφείου Διαθρησκευτικῶν Σχέσεων καί Διαλόγου τοῦ ΠΣΕ, ὑπεύθυνος γιά τίς σχέσεις Χριστιανῶν-Μουσουλμάνων ἀπό τό 1991, διορίσθηκε ἀπό τήν μεταβατική κυβέρνηση τοῦ Λιβάνου Ὑπουργός Μεταρρυθμίσεως καί Περιβάλλοντος (Reform & Environment). Ὁ κ. Mitri εἶναι ὀρθόδοξος καί ἀνήκει στό Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας. Ὡς κοινωνιολόγος καί ἱστορικός ἀσχολεῖται μέ τίς διαθρησκευτικές καί διαχριστιανικές σχέσεις, τή σύγχρονη ἱστορία καί τήν κοινωνιολογία τῶν Χριστιανῶν στό μουσουλμανικό κόσμο. (WCC Media 19.04.2005)

© Οἱ διαφορετικές χριστιανικές προσεγγίσεις στόν πόλεμο καί τά κριτήρια στρατιωτικῶν ἐπεμβάσεων γιά ἀνθρωπιστικούς λόγους ἦταν ἀντικείμενο συζήτησης στό σεμινάριο “Τό καθῆκον τοῦ Προστατεύειν: Ἠθικές καί Θεολογικές σκέψεις”, πού διεξήχθη στίς 21 Ἀπριλίου στους χώρους τοῦ ΠΣΕ στή Γενεύη μέ πρωτοβουλία τοῦ Τμήματος Διεθνῶν ὑποθέσεων τοῦ ΠΣΕ (CCIA). Προσωπικότητες ἀπό διαφορετικούς τομεῖς, μεταξύ τῶν ὁποίων ὁ πρῶην Γεν. Γραμματεὺς τοῦ ΠΣΕ Δρ. Konrad Raiser, ἀνέλυσαν τήν πολιτική, ἠθική καί θεολογική διάσταση τοῦ προβλήματος. (WCC Media 21.04.2005)

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Σημείωμα εκδότη	1
Τό 4ο Διεθνές Συνέδριο “Πίστη και Ἀνάπτυξη” στό Δουβλίνο	2
Προπαρασκευαστική Διορθόδοξη Διάσκεψη ἐν ὄψει τοῦ Παγκοσμίου Συνεδρίου Ἱεραποστολῆς καί Εὐαγγελισμοῦ τοῦ ΠΣΕ. Μονή Πεντέλης, 3-9 Μαρτίου 2005	6
Θρησκευτικοί ἡγέτες ἀπαιτοῦν ἀλλαγὴ στους διεθνεῖς κανόνες ἐμπορίου	8
Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Ἰάκωβος. Ὁ πρῶτος ἀντιπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου στό Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν (1955-1959)	10
Σύντομες εἰδήσεις	16

Φωτογραφία ἐξωφύλλου:

Εἰκόνα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπό τὴν Ἱ. Μονή Ἁγ. Αἰκατερίνης Σινᾶ βου αἱ.

Διμηνιαία ἔκδοσις τοῦ περιοδικοῦ ΕΝΗΜΕΡΩΣΙΣ
(Ἀρ. ἀδείας 7456)

Ἰδιοκτήτης: Μόνιμος Ἀντιπροσωπεία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου
στό Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν

Ἐκδότης-Διευθυντής: ὁ Μόνιμος Ἀντιπρόσωπος καί Ἀρχιμανδρίτης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου
Βενέδικτος Ἰωάννου

Διεύθυνσις: Permanent Delegation of the Ecumenical Patriarchate to the WCC,
150 Route de Ferney, P.O. BOX 2100, 1211 GENEVA 2, SWITZERLAND
Τηλ. +41.22.791.6348 Fax: +41.22.791.6346
e-mail: ecupatria@wcc-coe.org
<http://www.ecupatria.org>

Διεύθυνσις Ἀθηνῶν: Τ.Θ. 19085, Ἀθήνα 11701

Σχεδιάσις: Δημήτρης Θ. Ἀρβανίτης, Κονδᾶκη 25, Ἀθήνα 11476
Τυπογραφεῖον: Βιβλιοσυνεργατικὴ Α.Ε.Π.Ε.Ε., Φειδίου 18, Ἀθήνα 10678

FAITH AND ORDER AT THE CROSSROADS

KUALA LUMPUR 2004
THE PLENARY COMMISSION MEETING

Τό βιβλίον ἀποτελεῖ ἐπίσημη καταγραφή τῆς συναντήσεως τῆς Ὀλομέλειας τῆς Ἐπιτροπῆς «Πίστη καί Τάξις», ἡ ὁποία πραγματοποιήθηκε τόν Ἰούλιο-ἀρχές Αὐγούστου 2004 στήν Kuala Lumpur τῆς Μαλαισίας μέ θέμα «Διό προσλαμβάνεσθε ἀλλήλους, καθὼς καί ὁ Χριστός προσελάβετο ἡμᾶς εἰς δόξαν Θεοῦ» (Ρωμ. 15.7).

Ἡ Θεολογική Ἐπιτροπή “Πίστη καί Τάξις”, ἡ πλέον σημαντική Ἐπιτροπή τοῦ ΠΣΕ μέ μακροαίωνα ἱστορία στήν οἰκουμενική κίνηση, ὑπάρχει προκειμένου νά βοηθήσει τίς Ἐκκλησίες νά ὑπερβούν τίς θεολογικές, ἱστορικές καί κοινωνικές πηγές τῆς διαιρέσεώς των. Γιά τὴν Ἐπιτροπή (ἴσως τό εὐρύτερο ἐκκλησιαστικό-θεολογικό φόρουμ παγκοσμίως) ἦταν ἡ δεύτερη συνάντηση στήν Ἀσία (μετά ἀπό αὐτή στήν Ἰνδία) καί ἡ πρώτη σέ χώρα μουσουλμανικῆς πλειοψηφίας. Στή συνάντηση, ἡ ὁποία φιλοξενήθηκε ἀπό τό Συμβούλιο Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Μαλαισίας, ἀκούσθηκαν οἱ ἐνθραρρυντικές προσφωνήσεις ἰδιαιτέρως τοῦ Πρωθυπουργοῦ τῆς χώρας καί τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ ΠΣΕ, Αἰδ. Δρος Samuel Kobia, καθὼς καί προλεγόμενα σέ φλέγοντα θεολογικά ζητήματα, σέ μελέτες

edited by **Thomas F. Best**
WCC Publications
Faith and Order Paper no.
196, ISBN 2-8254-1423-9,
Geneva 2005, 484 σελ.

ἀπό τὴν Ἐπιτροπή “Πίστη καί Τάξις”, καί σέ σημαντικές βιβλικές ἔρευνες.

Ὁ τόμος περιλαμβάνει ἐπίσης τὴν ἐξέταση, μελέτη καί σπουδὴ ζητημάτων διαφορετικῆς φύσεως, ὅπως εἶναι “ἡ φύσις τῆς Ἐκκλησίας”, “ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου”, “τό ἱερό βάπτισμα”, ἡ σχέση μεταξύ ἐθνικῆς ταυτότητας καί χριστιανικῆς ἐνότητος, ἡ ἐρμηνεία βιβλικῶν κειμένων καί χριστιανικῶν συμβόλων, θεολογικές ἀπόψεις γιά τὴν εἰρήνη καί τὴ βία, τὴ σχέση τοῦ διαθηρησκευτικοῦ διαλόγου μέ τὴν ἐπιζητούμενη ἐνότητα τοῦ Χριστιανισμοῦ, καθὼς καί τό μέλλον τῆς Ἐπιτροπῆς “Πίστη καί Τάξις”, ἀπολύτως ἀναγκαῖο καί ἐπιτακτικό ὡς κίνητρο γιά ἐπιπλέον ἐργασία μέ σκοπό τὴν ἐνότητα τῶν Ἐκκλησιῶν σήμερα. Ὁ Αἰδ. Thomas F. Best εἶναι ἀναπληρωτὴς διευθυντῆς τῆς Ἐπιτροπῆς (καί Τμήματος) “Πίστη καί Τάξις” τοῦ ΠΣΕ στή Γενεύη.

Ἡ συμμετοχὴ τῶν Ὀρθόδοξων μελῶν στήν Ἐπιτροπή ὑπῆρξε καταλυτικὴ καί ἀποφασιστικὴ στίς συζητήσεις καί τίς ἐργασίες τῆς Ὀλομελείας καί στίς διαδικασίες λήψεως ἀποφάσεων γιά τό μέλλον τῆς Ἐπιτροπῆς, καθόσον οἱ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίες δείχνουν ἕνα ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον καί προσοχὴ σέ αὐτήν. Ἀντιπρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς εἶναι ὁ Μητροπολίτης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Σασίμων κ. Γεννάδιος.